

maatte Bælgerne faae det Indtryk at, vælge vi den Mand igjen eller overhovedet støtte hans Parti, faae vi ingen Jernbane, men vælge vi Hjort-Lorenzen, er Jernbanen os vis. Da var det, jeg fandt mig foranlediget til, da jeg ikke syntes, det var nogen heldig Maade at faae en Kredsens Stemmer vendte paa i en anden Retning, end de maaffte ellers vilde have gjort, at give en Fremstilling af, hvorledes Sorgen Pedersen havde stillet sig i Jernbanesagen og af mit Standpunkt til ham i denne Sag, og jeg oplyste da, at ikke blot havde Sorgen Pedersen i forrige Samling virket for denne Jernbane til AfSENS med en Uafhængighed, som jeg ikke var nogen Beundrer af, da jeg ikke var nogen Tilhænger af denne Jernbane, men at Hr. Pedersen vedblivende havde arbejdet for denne Jernbane — mod mit og mange andre af hans Partifællers Ønske; han gjorde Alt, hvad han kunde, for at fremme denne Lov, og ved sidste Samlings Slutning havde Hr. Sorgen Pedersen bragt det saa vidt, at han, paa Grund af den Indflydelse, han havde i Partiet, fik sine Partifæller til at erklære, at de betragtede denne Jernbanesag som neutral og indrømmede ham fuldstændig Frihed til at gjøre, hvad han vilde. Det havde Partiet gjort af Hensyn til vedkommende Kandidat. Saaledes forholder Sagen sig. Jeg sagde til Bælgerne: De ville altsaa se, at det er saa langt fra, at det er sandt, hvad man her staar og søger at fortælle, at Benstre eller dets Kandidat har været til Stede for eller modvirket Jernbanesagen, at det netop er den Omstændighed, at han er Benstremand, der har gjort, at en Jernbane lettere kunde fremmes; thi havde De ikke haft en Benstremand, kunde De være sikke paa, at der intet Hensyn vilde blive taget til Deres Jernbanesønsker. — Overfor en Høremand kunde det selvfølgelig ikke falde os ind at opgive vor personlige Mening for at fremme hans Ønsker. Jeg tror, at det ærede Medlem vil indrømme mig, at man lige overfor en Meningsfælle kan gjøre noget Saadant, idet man siger, det er en lokal Nøgdsagsmand, han maa kjende disse Forhold nøiere, han have vi Tillid til og saa vilde vi i denne Sag høre os for hans Ønsker. Men det gjør man ikke overfor en politisk Modstander, som man hverken har Grund til at have nogen særlig Tillid til eller gjøre Opoffelser for at støtte. Det synes jeg er temmelig tydeligt, og altsaa hvad jeg sagde, var kun en Fremstilling, jeg gav af de Forhold, som der faktisk havde fundet Sted paa Nøgdsdagen, for at oplyse Usandheden i den Månøve, der blev brugt fra høire Side for at intimidere Kredsens og faae den til at tage en Høremand ved at bilde den den Usandhed ind, at Høire kunde virke bedre for en Jernbane, og at Benstre var Skyld i, at den endnu ingen havde faaet. Jeg vil da sige, at hvis en Kreds var saa elendig og jammerlig, at den lod sig lede saaledes, at den blot for at faae en Jernbane skiftede politisk An-

skuelse i sin store Helhed, vilde jeg — og det gjør jeg ikke nogen Hemmelighed af — ikke gjøre Noget for, at en saadan Kreds fik en Jernbane. Det vilde jeg finde meget uskyldigt handlet fra min Side; naar man ser hen til, hvad der er gaaet i Jorveien, at det nemlig er faktisk, at hvad her er slet, er Forsøg fra Høires Side paa ved usand Fremstilling og Bagvadskelse af en Mand, at faae en Kreds til at danne sig et falskt Begreb om denne Mand og det Parti, hvortil han hører; thi det kalder jeg den værdigste og hæsligste Agitation, der nogensinde er brugt (Ubrøydelse). Sa, en Agitation, der bruger usande Fremstillinger og Bagvadskelser, kalder jeg uærdig og hæslig, og det var Forsøg paa en saadan Agitation, der heldigvis blev stoppet ved min Nærværelse i AfSENS. Jeg vil sige, at jeg kun kan være tilfreds med, at jeg var til Stede; thi er der en Kreds, der staar paa et saa usælt politisk Standpunkt, at den, asset fra ethvert politisk Standpunkt, resonnerer saaledes: „Vi stemme for Høire eller Benstre, efter som der er bedst Udset til at faae en Jernbane, kan jeg ikke Andet end sige, at jeg vil gjøre Mit til, at en saadan Kreds ikke faar nogen Jernbane, og det er ogsaa det, jeg har sagt i AfSENS. I det foreliggende Tilfælde gjælder imidlertid ikke blot denne theoretiske Bemærkning i Almindelighed, men tillige dette Faktum, at det er saa langt fra, at vi fra vor Side have begyndt med at berøre Jernbanesagen i AfSENS, at vi jo slet ikke have indladt os derpaa, før det blev brugt af vort Modparti paa den Maade, det skete. Det er denne Maade, jeg kalder usømmelig, og for at standse denne Usømmelighed var det, at jeg udtalte mig saaledes, som jeg gjorde. Nu vil jeg bede Enhver, der hører denne Forklaring — og det ærede Medlem for Kjøbenhavns Ste Valgkreds (Wille) har jo erklæret at han vilde tage min Forklaring for god — overveie, hvem der har gjort Forsøg med paa upassende Maade at influere paa Stemmegivningen i denne Kreds, har gjort Forsøg paa at stræmme og true. Jeg siger, at det er dem, som fra Først af ved usandsfærdige Fremstillinger have søgt at nedsaette dem, der have gjort meget Mere for denne Kreds, end det maaffte fra et politisk Standpunkt var rigtigt, og jeg siger, at netop fordi det er blevet benyttet igjen, netop fordi et enkelt udrevet Citat af den Debat, der havde fundet Sted, er blevet brugt paa Valgmødet, og hele Jernbanespørgsmaalet er blevet trukket frem paa den mest forvandskede Maade af Verden, og netop fordi vedkommende Interpellant og paa dennes Opfordring vedkommende Valgkandidat ogsaa greb til med begge Hænder og haabede at komme igjennem i Kredsens paa Jernbanesagen — jeg siger ikke, at den ærede Valgkandidat har sagt Noget, han ikke havde Lov til at sige, naar han forstikrede om sin Kjærlighed til Jernbanen fra den Gang, han var ganske lille og derunder udtalte en meget indigneret Misbilligelse af, hvad jeg